

4.

Dovolená se chýlila ke konci. Ještě jsme navštívili jedno městečko kvůli nákupům suvenýrů pro příbuzné. Jako by jim nestačilo ukázat šperky, co vlastníme...prakticky vzorek z každého obchůdku v Dubrovniku. Menší roztržka vznikla při nákupu upomínkového předmětu pro kamarádky naší dcery. I přes odpor mé milované jsem odsouhlasil láhev místního vína. Možná je to nevhodné, ale riskovat návštěvu klenotnictví jsem nehodlal.

Večer před odjezdem byla menší oslava – tak zvaná dožerná. Nesplnila ale úplně svůj účel, protože spoustu jídla jsme si ještě odváželi zpátky. Jídla i pití. Nejvíce se snažil o likvidaci alkoholu Jirka, ale z praktického hlediska vyšla jeho snaha také vniveč. V noci nás vzbudil silný řev. Podobný jsem slyšel při jedné dovolené na horách. Tenkrát nám majitel hotelu vysvětlil, že se to páří medvědi. Vycházím na terasu. Medvěd na chorvatských plážích by byl rarita a stálo by to za vyfocení. Na terase se ale nepáří medvěd, nýbrž ležel chcíplý Jirka. A nad ním jeho žena Irena.

„Tys ho zabila?“ ptám se a snažím se vypadat klidně.

Irena je stejně velká jako já, ale asi bude silnější. Navíc s tetováním na ruce vypadá nebezpečně.

„Já ne, zabil se sám.“ Smutně odpoví. „A navíc to teď musím uklidit!“

Přejede mi mráz po zádech. Vypadali jako spokojený pár. A najednou stojí nad jeho mrtvolou a říká o tom chudákovi, že je „to“ a že „to“ musí uklidit!“ Když si vezmu telefon a začnu volat policii, budu jistojistě také „to“ a uklidí mě do stejné d'oury, jako svého bývalého manžela. Zatápu v mysli a jediné co mě napadne je pořekadlo – kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.

„Budeme ho krájet na kousky, nebo ho zahrabeme celýho?“ ptám se.

Dělá, že je zmatená. Mimo to že je chladnokrevný vrah, je i skvělá herečka.

„Co blbneš, proč bys ho krájel?“ dělá ze sebe Irena blbce.

Najednou se Jirka pohne. Krve by se ve mně nadořezal. Naštěstí můj geniální mozek zareaguje adekvátně k situaci. Jen co ze mě spadne hrůza říkám:

„Už si s ním Irenko, nešpiň ručičky, já ho dorazím židlí.“

Irena zrudne a je jasné, že jsem jí něčím popudil. Jestli vytáhne z kapsy sekeru nebo šavli budu tak řvát, až probudím celé městečko...jen tak jí dvojité vražda neprojde!

„Přestaň blbnout a pomoz mi s ním do postele! Vy chlapi, byste neměli chlastat, když to neumíte.“ Zavelí.

Ještě pořád zmatený pomůžu jejího muže odnést na lože, a abych nevypadal jako blbec, uzavřu noční debatu:

„A je to uklizený.“

Irena pořád rudá odsekne: „Ho... je uklizený, je tam furt nablito!“ a ukáže z terasy dolů.

Dole pod námi je oplocený dvoreček a v něm mají nějakí jiní rekreanti lehátka, sedátka, stolečky, rozvěšené ručníčky...a na všechno to jak kdyby na tom dvorečku explodoval hovnocuc.

Irena si vezme kýble s vodou a začne likvidovat alespoň ty větší kusy, podle kterých by se nechalo identifikovat, co se přihodilo. Najednou se rozsvítí a vychází z pokoje u dvorečku nějaký chlap. Vyjde a civí, co že se to u nich v půl čtvrté ráno děje.

„Brej den“ zahlásí Jirkova žena „úklid“.

Chlap je zmatený. Úklid před svítáním nikdy asi nezažil. Když se rozkouká, vyděšeně se ptá:

„Co se tady stalo?“

„Chováte se jak prasata!“ odsekne blondýna.

Chlápek zbledne a omluvně říká: „Ježiš, nezlobte se, to asi žena. Ona chlastá, a v noci to asi přehnala...“

Poté vytrhne Ireně kbelík s hadrem a uklidí terasu. Ona si zapálí cigaretu, a když je všude čisto, zkontroluje výsledek práce.

„Tak fajn, ale příště si paninku hlídejte, mladej pane!“ seřve ho na závěr a odchází.

Ještě chvíli sedím a poslouchám, jak se dole ozývá:

„Ty krávo blbá, když uděláš binec, tak to po sobě uklid'. Hned jak přijedeme domů, nechám se s tebou rozvést...“

Ráno jsme vstali a při snídani si mezi sebou postěžovali na rekreanty pod námi, co se neumí chovat a řvou v noci jak paviáni. Poslední den jsme ještě prováleli na pláži. Manželky byly tak nostalgické, že nás nechaly bez dozoru v lesíku, a tak jsme si užili ještě do sytosti plážových krás.

Domů jsme jeli v noci. Opět krajinou, kde nepoznáte, co bylo před stem kilometrů a co je teď. Blížíme se k domovu a začíná se ochlazovat. A pršet. Chápu, proč dostávají lidé po rekreaci depresi...je to fakt hnus. Ale nás ta břecha nemůže zlomit, rodinná rekreace byla jen předzvěst té opravdové letní dovolené. Motorkářského výletu.

Letos se vyznačovala motorkářská akce od začátku trochu chaosem. Prakticky až do odjezdu se nevědělo, kdo pojede a kdo ne. Jistý jsem byl já a má milovaná. Myslím, že akce by byla skvělá i při účasti jen mé, ale ukázat ostatním skvělost mého vedení, když tam nebudou je problematické. Další jistí členové byli Zdeněk a Petra. Pedagožku pod svým velením zvlášť rád uvítám. Nechci se nějak vyvyšovat, ale ať vidí, jak být správným vůdcem...

Roman s Ivetou pojedou o den déle. Je mi jich trochu líto...neuvidí skvělý start akce pod mým velením. Z lidí, co jeli i minule pojede ještě Martin s Pavlou a Hrobníci. Se zbylými loňskými účastníky to vypadá bledě. Ovšem letos se přidali i noví členové. Kamarád Petr a Míšové. O Petrovi jsem se zmiňoval již v prvním dílu. Je to kamarád kamaráda Aleše. Aleš ale jako kamarád zklamal. Motocykl sice vlastní stále, ale mimo chopperu započal vlastnit i dívku. Ona dívka nevlastní chopper, ale vlastní dvě děcka. Malé děti, na motorku nepoužitelné – nepřidělatelné. Kamarád je bohužel v blbém období začátku nového vztahu, kdy musí dělat, že miluji nejen ji a sex, ale i ty malé prevítky. Ženy jsou totiž při lovení plachá stvoření, divně vázané na své potomky. Jen naznačíte, že ta otravná malá potvůrka by se měla dát do sklepa nebo na půdu, aby neničila pučící vztah, už začínají šílet a nechtějí sex. Aleš chce mít sex, a tak se vzdal letošního výletu. Až přijedu, musím ho varovat. To, co dělá je velice nebezpečné.

Vaše touha po erotickém vzrušení vás nutí tak dlouho předstírat že dítě je vám stejně milé jako ona dívka, až si na tu malou potvůrku zvyknete a necháte si ji do konce života. Samozřejmě vašeho života...ten hajzlík vás přežije a vycucne z vás všechny prachy. Tedy pokud je už před jeho pubertou nevycucne ta dívka. Není to jen plané tlachání...je to vlastní brutální skutečnost. Jednoho dne jsem přišel do porodnice a tam má milovaná leží s něčím, co vypadá jako kříženec ufonka a srnčího špice.

„Ta je krásná, vid’?“ zeptá se mě hned ve dveřích.

Odpověď je jednoznačná. Devět měsíců to nosila a pracně uvnitř vyráběla. Poté, když předimenzovaný výrobek chtěla předvést ostatním, musela ho protáhnout tou dírkou dole. Doma máme nakoupeno šest milionů věcí pro tohle stvořeníčko, včetně předraženého vozítka bez motoru, co se mu říká kočárek. Těžko se asi můžete postavit před vaši ženu, kouknout na výsledek jejího snažení a říci:

„Víš co, není každý den posvícení, vrať to zpátky a skus to znovu...“

Pochválil jsem tedy to, co se jmenovalo Dominika a už se to se mnou vezlo celý život. Ten hajzlík samozřejmě začal být celkem hezký, a tak by se ho člověk nerad zbavoval. Navíc Dominika stála čím dál víc peněz a já nejsem rozhazovačný typ. Dnes je Dominice šestnáct a stála tolik prachů, že ji nikdo nekoupí ani za náklady do ní vložené. A každým dnem se to zhoršuje, takže je prakticky neprodejná. Aleše čeká to samé. Jenom dvakrát horší – děti jsou dvě.

Extrémní případ jsou Míšové. Tedy Michal a Michala. Michala je manželka Luboše, toho, co jel vloni s námi a byl oblíbený asi jako ti ježci v Romanových rukách. Nikdy nepochopím jak si hezká, inteligentní blondýnka mohla vzít takřka úplného kreténa. Možná to bude tím, že jsem sám a všechna hezká inteligentní děvčata si nemohou vzít mě. Jakmile se z hezkého inteligentního děvčete stane manželka, nepustí do okolí manžela ani inteligentní, ani neinteligentní ženský.

Ale zpět k Míšům. Míša muž i Míša žena měli nějakou množinu potomků s bývalými partnery a ty si přinesli do společného vztahu. To, co jsem u Aleše nastínil jako malou katastrofu, u Míšů byla apokalypsa. Uživít pionýrský tábor není sranda, kor když bývalý manžel je Luboš a dohoda s ním by byla možná, jen kdyby mu požadavky tlumočila Irena s mačetou v ruce. Měnil termín, kdy si vezme své děti tak chaoticky, že naplánovat odjezd bylo skoro nemožné. Nakonec, když vypotřeboval všechny dny v roce, se na nějakém datu dohodli. U Míšů je fascinující, že i s tolika dětmi si dokázali koupit motocykl a Michal, který nikdy na něčem podobném nejezdil, pilně trénoval, aby letní akci zvládl. Michala se na léto moc těšila. Až zjistí, jaké to je sedět na té cihličce vzadu, asi jí těšení trochu přejde.

Termín odjezdu byl za dveřmi a chaos se stával součástí každého dne. Hrobníci dorazí někdy uprostřed dovolené, Martin s Pavlou a Petr musí uprostřed dovolené odjet. Ještě že jsem geniální, jinak by mě z takového zmatku muselo rupnout v kouli.

„Lidi tě přestávají poslouchat!“ šťourá Petra.

„Motorkáři jsou svobodomyšlní občané, né žáci první třídy!“ oponuji.

„Motorkář nebo prvňáček, bez přísného vedení nejsou použitelní členové společnosti.“ Uzavírá přednášku.

Snažím se (aby se to Petra nedozvěděla) zpřísnit velení, ale všichni, kdo nejsou učitelka, mě vesměs posílají do pr.... Aleš alespoň přislíbuj, že s námi vyrazí a k večeru se nenápadně vytratí, aby si toho Petra nevšimla.

Nastává den odjezdu. Už při ranní kávě zjišťuji první ztráty – tedy odchylky proti plánu. Nebe není slunečné, jak předpovídali na internetu, ale černé jako uhel. Projíždím ještě jednou předpovědi počasí a všude si trvají na svém. Je krásně, slunce svítí maximální silou a ideální by bylo jet v plavkách. Z toho plyne jediné – předpovídači počasí jsou kretění. Až někdy budu nezaměstnaný, budu se živit jako meteorolog. Budu sedět u počítače, koukat z okna a psát, jak je zrovna venku. A budu nejpřesnější z hadačů počasí, protože jediná předpověď na internetu neříká, že venku jsou mraky a déšť před spadnutím.

„Tos to naplánoval skvěle, zmoknem jen vyjedem!“ dostanu první dávku od mé milované již u kafe.

Podpořen moderní technikou odporuji:

„To nejsou mraky...to je rozednívání. Naše město je v kotlině a obrovské horko venku zatlačilo mráčky k nám, dolů. Vyjedeme z Berouna a budeme se smažit vedrem.“ A na podporu svého tvrzení ji táhnu k počítači. Koukne na obrazovku a povídá:

„Tak ten monitor si můžeš namontovat nad hlavu, abys nepromokl!“

Plán je plán a musí se dodržet. Loučíme se s dcerou. To je také zajímavý experiment. Dominika bude doma týden sama. Snažili jsme se jí tuto dobu rozplánovat na kratší časové úseky trávené na různých místech. Jeden den v bytě, druhý den u dědy, další den u kamarádky, co má matku učitelku...a tak podobně. Hlavně jí nenechávat na jednom místě dlouho. Její kamarádi to zjistí, pomalu se začnou scházet a za týden máme z bytu drogové doupě pro sto lidí.

Telefonicky ji budeme kontaktovat po dvou hodinách a bude-li odpovídat zřetelně a artikulovat bezchybně nebudeme dělat paniku.

Přijíždíme do dílny, kde jsou motocykly, a nandáváme zavazadla. Jelikož můj chopper je menší než manželčin, dávám většinu batohů na něj, aby vypadal větší. Jak situace, že já mám menší stroj, než Monika vznikla, jsem popsal v prvním díle tohoto románu a nehodlám se k tomu vracet. Vzniklo to prostě samovolně a nebylo v tom ani zbla mé slabosti.

Přijíždí Petr. Má sice skútr, ale je to skútr veliký, v pohodě stíhající naše choppery. Případný deštík mu nevadí. Je schovaný za kapotáží, a když to bude nutné, může si i zatopit.

„Aleš nejede!“ oznamuje, jen zastaví.

„Proč nejede?“ nechápavě se ptám. „Slíbil zúčastnit na startu a později se nenápadně vytratit.“

„V dešti prý nehodlá nikam vyrazet.“ Zdůvodňuje Petr.

„Nebude pršet, bude letní parno.“ Vmísí se nemístně do chlapského hovoru Monika.

„Kterej debil to řekl?“ neadekvátně zareaguje Petr.

„Plán a internet!“ začínám být popuzený. „Jedem!“

Vyrazíme a asi po kilometru začíná pršet. Letní přehánka, jen tak na osvěžení vzduchu. Zastavíme kousek před Příbramí u benzínky. Déšť plní plán a zmizel. Mraky plán sabotují a pořád trčí nad námi. Beru benzín a chci platit kartou. Nic. Jestliže nebude ani karta fungovat podle plánu, je to sabotáž prvního stupně. Naštěstí mám hotovost a mohu zaplatit. Třeba to není kartou, ale jen blbostí obsluhy. I když slečna vypadá docela inteligentně. Jedeme dál. Příbram také sabotuje plán. Když ji teoreticky projedeme skrz naskrz a jsme na výpadovce k Budějovicím zjišťujeme, že jsme na tom samém místě, kterým jsme do ní vjížděli. Je to smutné, ale na rozdíl od Moniky a Petra mě to nepřekvapí. Stává se mi běžně, vjedu-li do nějakého města, že se celé nějak divně otočí a já se ocitám po hodině, dnu...prostě po nějaké době na tom samém místě jako na začátku. Ale oni jsou rozladěni. Na druhý pokus jsme úspěšní a asi po dvou hodinkách se setkáváme s ostatními. Čeká na nás Zdeněk s Petrou, Martin s Pavlou a Míšové. Scházíme se u geniálního vůdce výpravy. Vytahuji plány a zavelím:

„Náš první cíl je obec Hoštice. Je to slavná filmová vesnice a velice zajímavý kulturní zážitek!“

Sice jsem tam nikdy nebyl, ale doufám, že pan režisér Troška si mě při návštěvě jeho obce všimne a já nakročím k budoucí profesi filmové hvězdy. Vím, že ideální by bylo jet do Hollywoodu, ale to by mi zaručené má milovaná nepovolila. A tak mě napadl ten geniální tah s přestupní stanicí hvězd – Hořticemi.

„Tak tam nejedeme“ ozve se dvojhlas Petry a mé ženy.

„Tam není nic zajímavého ani historicky, ani kulturně. To, že tam natočili nějakou komedii, je jen připomínka toho, že český manžel je postavička komická, v praxi nefunkční. A připomínat si tohle o dovolené je smutné.“

Snažím se odporovat:

„Kdo je tady velitel?!“

„Velitel má lidi vést, podle slovního základu tohoto slova. Ty spíš lidi blbneš a na to se používá slovo s úplně jiným slovním základem.“

Odsekne Petra. „Co je další bod plánu?“

„Kratochvíle.“ Odpovídám.

„Čuňáku“ zrudne Petra „tady u benzínky!“

Vmísí se mezi nás její manžel Zdeněk:

„Broučku on myslí zámek Kratochvíle, né to, čím si zkracujeme chvilky doma!“

Petra něco zamumlá a odchází s mužem. Docela by mě zajímalo, co si to doma kratochvílí, ale jak se říká: nedráždí učitelku bosou nohou. Přijíždíme ke Kratochvíli a při vstupu zjišťujeme dvě drobné chybičky. Je polední pauza a park je plný nevěst. Polední pauza evokuje hlad, nevěsty životní smutek. Jdeme do parku, kde je bufet. Mají tam dortíky a klobásky. Když se člověk přežere sladkostmi a kouká při tom na zámek, naplní se mu potřeba estetična a neláká ho někam chodit. Zkousím vysondovat náladu expedice:

„Myslíte, že ten zámeček stojí za to, abychom utráceli a trmáceli se?“

Kupodivu první, kdo se chytá myšlenky, je Petra:

„Myslím, že název Kratochvíle je scestný a zbytečně dráždí. Já bych jela honem někam do kempu a postavila stan.“

Její podpora vynechat kulturní památku mně vyrazí dech. Někdy se musím Zdenka – až budeme sami – zeptat, co znamená slovo kratochvíle v jejich rodinném podání.

„Zámky jsou stejně hezčí zvenku než zevnitř.“ Posílí situaci Petr.

Je to od něj hezké. Je tu sám, bez partnerky a tím pádem má nepokřivený názor na věc. Martin s Pavlou jsou již najedeni, a tak souhlasí s čímkoliv. Jenom Míša je nějaká přepadlá. Ale nešťourám do toho, když se situace tak slibně vyvíjí. Všichni se tedy shodujeme, že tato památka je prakticky bezcenná a je potřeba jet dál, abychom skvělý, mnou vymyšlený program stačili. Vyrazíme, ale po necelé půlhodině zastavujeme.

Tady musím udělat dějovou vsuvku. Bude na téma: Pochyťte a stáhněte z kůže všechny pos...meteorology. Až budou stažení a stále ještě živi (stahujte opatrně), ponořte je do předem připraveného slané nálevu (Na sud vody cca 20 kg soli.). Voda ať je před ponořením pokud možno vroucí. Sud přiklopte víkem a pusťte ho ze straně svažující se pod úhlem 45 stupňů. Stráž ať směřuje do drtičky odpadu.

Pršelo. Letní svěží deštík se proměnil v hnusný liják. Když zastavíme, Míša seskočí z motorky a mizí v poli. Díky nezodpovědnému počasí mi účastníci jízdy emigrují. Trochu mě to mrzí. Všichni si oblékají nepromokavé kombinézy...já ne. Nemám něco tak pesimistického v mém plánu cesty. Z kukuřice se vrací Michala.

„Tak jsem se pos...“ oznamuje.

„Vím, že můj plán dostává trhliny“, oponuji, „ale tak hrozné to snad nebude. Je to mrzuté – né však k pos...“

Míša se omlouvá: „Plán je jedna věc, blbá hygiena a staré jídlo v cukrárně druhá věc. Blbý plán se nechá roztrhat a je pokoj, Blbý jídlo mi roztrhlo konečník a pokoj mi né a né dát.“

Naštěstí po další půlhodině vychází sluníčko a dělá se opravdu teplo. Možná bych se nyní měl omluvit těm meteorologům. Tedy – omlouvám se a ve svém návodu ruším tu drtičku odpadu.

Přijíždíme do Budějovic.

„Tady bydlí moje máma“ říká Pavla, „nepůjdeme jí navštívit?“

Trochu mě to vykolejí. Nemám to v itineráři a nejsem si jistý, zda parta drsných motorkářů může potěšit starší paní.

„Neblbněte a pojed'te, máma bude ráda...“

Pavla je milá, a navíc mě trochu pošťuchuje zvědavost. Moje matka uvidět takovou hordu lidí jako jsme právě teď my, volá policii nebo kamarády čerty. (Blízký vztah mé matinky a pekla byl objasněn

v předešlých knihách). Pavly matka nás čekala na sídlišti před panelákem a opravdu z nás byla nadšená. Bohužel hluboce zklamala mě. Byla totiž nejvíce nadšená z mé ženy. Prý krásná slečna na veliké motorce. Ale je jasné, co se přihodilo. Ženské se mezi sebou po telefonu domluvily, jak podrýt moji autoritu a funkci vůdce akce. Je samozřejmé, že při projíždění naší kolony jsem hlavní atrakcí já...hezký...chytrý...a již zdálky nejsympatičtější. Nenápadně se přimotám k té paní, mrknu na ní a pošeptám:

„Já vím, je to domluvený...ale stejně se vám nejvíc líbím já, že jo.“

Ta ženská je skvělá herečka, dělá, že je zmatená a neví, o co jde.

„No jako že jsem nejvíc sexy, nejvíc mi to sluší a moc se vám líbím...“ upřesňuji, čeho si již jistě všimla.

Přeběhne k Pavle a povídá:

„Pavlíno, je od vás hezké že jste sebou vzali retardovaného chlapce, ale dej si prosím tě pozor, vypadá to, že má nějakou sexuální disfunkci. Možná by bylo dobré, kdybyste ho na noc, nějak zabezpečili.“

Pavla neví, o co se jedná, naštěstí nikdo neví, o co jde a vše by dopadlo dobře...prostě paní není úplně při smyslech. Ale bohužel se k ní přitočí Petra a nahlas říká:

„Nebojte, mi toho magůrka na noc svazujeme, ale jinak je neškodný, máme ho od toho, aby nám vezl batohy...vždyť sama vidíte.“

„Jako lokaje?!“ upřesní Pavly máma.

„Jó“, odsouhlasí zákeřná pedagožka „stejně pracovitej, jenom zdaleka né tak chytřej...“

Ruším tuto zastávku a odjíždím. Stejně jsem ji neměl v plánu. Popojíždíme jen o kousek dál, na náměstí. Tam si sedáme do venkovní zahrádky nějaké restaurace a objednáváme jídlo. Nesedíme ještě ani pět minut a spustí se takový slejvák, že jet po silnici by bylo riskantní i pro motorový člun. Možná pánbůh vidí, co se dole děje a rozhodl se spláchnout všechny ženské ze zemského povrchu. To se mu samozřejmě nepovedlo, ale podařilo se mu spláchnout nějaký místní festival – či co. Na náměstí byla spousta stánků, u nich lidé v takových těch krajzlíkováných hadrech, co se nosily před sto lety a co nejhůř...hudební skupina s trubkami a jinými plechovými klaksony, co přivozují migrénu a tik do oka. Dokud nepršelo, funěli ti šílenci do těch nesmyslů a vpředu stál chlápek s ženskou. Kroutili se a

ječeli něco o vysokém jalovci, vysokém jako oni. Asi nějaká retro skupina. Jedno je jisté, klidně si tu můžeme dát k obědu pivo, i když řídíme. Policie v tomto městě patrně neexistuje. Kdyby tu nějaká byla, sebrala by partu lidí uprostřed náměstí, která na to kvílení tancovala. No tancovala...chlap držel ženskou, ženská chlapa a točili se dokola jak utržený buben od míchačky...klasické drogové delirium. Pánbůh to naštěstí spláchl menší potopou a když jsme se najedli, vysvitlo slunce a my mohli vyrazit do cíle prvního dne naší cesty. Někam k Třeboni, do hezkého kempu, kde bude moci Petra se Zdeňkem konečně prožít tu svoji kratochvíli. Určitě to bude, nějaké to sado – maso. Ona má v ruce ukazovátko, on odříkává vyjmenovaná slova po B, a když se splete, dostane tím klackem po hubě. Jednou jsem viděl takový film pro dospělé...učitelka měla minisukni, síťované punčochy a podprsenku. V ruce ukazovátko a žákům (asi to byla chlapecká třída) dávala různé sprosté úkoly. Nakonec je všechny prakticky znásilnila.

Takže jak vidíte, něco o učitelkách vím. Ale to si měla Petra rozmyslet dříve, než měla ty impertinentní kecy u Pavliny matky. Ať si večer svolává třídu, ať prosí...já se ze stanu ani nehnu. A možná, že se k ní před spaním nenápadně vplížím a šlohnou jí to ukazovátko!